

къмъ Самогитцитѣ. — „Голубчики, дозвольте въ ряды стать?!..“ молѣха тѣ, желайки да отмѣстятъ за смъртта на своитѣ другари по оружие.

Въ кипежа на атаката има моменти отъ високъ драматизмъ. Единъ руски войникъ поваля одного турчина, той вдига приклада върху него, и въ едно мгновение — черепа на жертвата би се прѣсналъ отъ единъ само ударъ. Но турчинътъ устременъ съ своя умилителенъ погледъ, обезгнѣви руския войникъ и той се отказа отъ намѣрението си и трѣгна напредъ, а благодарниятъ турчинъ — стрѣля въ гърба на оногова, който току-що му бѣ пощадилъ живота!

Въ момента на отстъпването на турцитѣ — конятъ на Генералъ Годонъ падна. Въ него попадна прѣдназначения му куршумъ. Годонъ слиза и първия неговъ зовъ бѣ: „Ребята, не упускай, не давай имъ заняты тѣ ложементы“.

На около пада офицеръ, войници се завтичватъ къмъ него: *„потомъ, братцы, послѣ, сначала загоните турокъ назадъ“* казвалъ падналия офицеръ — *наши позиции еще въ ихъ рукахъ*. Но това „потомъ“ за тоя нещастенъ герой никога вече не настъпи!...

На връщане, войницитѣ намѣриха го лежащъ ничкомъ на земята. Тѣ подигнаха главата — поси-нѣлото му лице още пазеше послѣдната младежка усмивка...

Опититѣ на Османъ-Паша да разкъса желѣзния блокаденъ обржчъ и да завладѣе обѣтованото Софийско поле, подкрѣпенъ отъ убийствения огънь на своитѣ батареи отначало, ако и да му прѣдвѣщаваха нѣкакви успѣхи, бѣха бързо съкрушени.